

Ἡ ΚΑΠΑ ΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΥ

Κ' ἡ τσέργα κρεμασμένη σάμπως ζώου ἀστρικοῦ ἢ δορά·
ἡ κάπα ἑνός ἀγγέλου πού τή μέρα γίνεται φωτιές στά σιδεράδικα
τοῦ Ἀγρινίου καί τή νύχτα στά λαγκάδια τοῦ Ἀρκτοῦρου
μ' ἕνα ἠλεκτρικό ραβδί ποιμαίνει
τά πνεύματα τοῦ θουνοῦ.

PASSA TEMPO

Ζέστα καί ἀυπνία· τά κουνούπια
σάν τύψεις ἀδιάκοπα σάν τύψεις· ἄ στό τραῖνο
μέ τόν ἀέρα καί τά πράσινα χωράφια μέ τά δέντρα νά χορεύουν
μέ γκρίζα τά γυμνά θουνά νά μου γυρίζουνε ἀργά τήν πλάτη τους καί πέρα
ἡ θάλασσα στρωτή ἴδιος ὁ ὕπνος οὐρανοῦ.
Ζέστα καί ἀυπνία· οἱ σκέψεις μου:
Συλλογιζόμουν τό ξενοδοχεῖο **Ἰάσων**, τό πρακτορεῖο ταξιδίων
Ἀλκυῶν
καί τήν ὁδὸ **Ἀργοναυτῶν** ὅπου μπροστά μας στό αὐτοκίνητο ἕνα μαυρισμένο
Ξανθὸ παιδί
μέ μαζεμένα παντελόνια σάμπως μοῦτσος σέ σκαρί τοῦ ἡλιου—
γελοῦσανε χαζά μ' ἕνα λιγνὸ μαυριδερό πού κουνούσε χέρια καί μάτια
σάν ἔντομο,
θαρρῶ πῶς κοροϊδεύαν τά προζύμια πού ξεχειλίζουν
ἔξω ἀπ' τό ζωστήρα ἑνός πελώριου ἀνθρώπου πού ὑπόφερε
καθὼς κρεμιούνταν ἀπ' τή γλιστερή λαθίδα φορτωμένος ψώνια
καθὼς τά ροῦχα του ἰδρωμένα κολουσαν στό δέγμα του
ὅπως τοῦ Νέσσου τό φαρμακωμένο πουκάμισο. Ζέστα
ζέστα καί ἀυπνία· τί γυρεύω, τ' εἶν' αὐτά, τί νά τά κάμω;
Ὁ νοῦς μου ἠλιοτρόπιο στό σκοτάδι· οἱ σκέψεις μου
σκοντάφτοντας σά μέλισσες τυφλές
πάνω σέ στόματα καί χέρια πού γυρεύουν πασατέμπο.